

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. 1. Sententiæ adversariorum proponuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95871)

QVÆSTIO IV.

Virum natura suppositata per unam Subsistentiam possit suppositari per aliam.

SECTIO I.

Sententia Aduersariorum proponuntur.

P R I M A Sententia est P. Vasquez, asserentis naturam terminatam propria Subsistentia esse simpliciter interminabilem, tam alia propria, quam aliena, siue creata siue increata, terminatam autem una aliena esse amplius terminabilem per aliam alienam, verbi gratia, naturam humanam terminatam Subsistentia aliena Verbi de potentia Dei absoluta esse adhuc terminabilem per alienam etiam Subsistentiam Patris & Spiritus Sancti, hæc docuit P. Vasquez 1. tom. in 3. part. disputat. 29. cap. 2. & disputat. 33. cap. etiam secundo, primam partem sic probat.

1. Primo, natura terminata per unam propriam Subsistentiam, habet in se effectum propriæ Subsistentiæ: non ergo potest, nec diuinitus terminari per aliam Subsistentiam propriam; patet consequentia, quia repugnat eundem effectum à secundi causa adequata produci: sed quælibet propria Subsistentia est adequata causa terminandi naturam, & constituendi illam in esse suppositi: ergo repugnat naturam terminatam propria Subsistentia terminari per aliam propriam, quia iam idem suppositum quod est effectus à secundi Subsistentia constitueretur.

2. Secundo natura terminata propria Subsistentia est per se, terminata vero per alienam, est in alio: sed repugnat eandem naturam simul esse per se, & in alio ob apertam contradictionem: ergo secundam partem suæ Sententiæ persuadet Vasquez ex solutione argumentorum contra ipsam.

3. Secunda Sententia est P. Francisci Suarez, asserentis naturam terminatam propria Subsistentia repugnare in eodem loco terminari per alienam; in diuerso autem loco non repugnare huiusmodi terminationem; hæc docet 1. tom. 3. part. disp. 14. sect. 1. hanc Sententiam sic probat.

1. Primo, quia propria, & creata Subsistentia solum est modus quidam intrinsecus per se existendi, hic autem modus habet formalem repugnantiam cum illo modo vnionis, quem habet natura assumpta in alieno supposito, & hoc eodem modo repugnat, quo eandem virgam esse simul curuam, & rectam, & idem accidens inherere & existere per se sed hoc non potest diuinitus: ergo nec illud.

2. Secundo, quia SS. PP. & Concilia ex terminatione nature humanæ per Verbum colligunt Absentiam Subsistentiæ propriæ: sed hæc collectio non esset tam firma si natura terminata propria Subsistentia, adhuc diuinitus posset terminare aliena: ergo Minor sic probatur, quia cum hoc mysterium omnino sit supernaturale, & in eo tota ratio facta sit potentia facientis, si de potentia Dei absoluta fieri potuisset, vt humanitas assumeretur sine priuatione propriæ personalitatis, non esset ratio sufficiens ad negandum, ita factum esse, cum illud non repugnet alicui perfectioni Christi, vel huius vnionis.

Tertio sic probatur, Subsistentia est terminus naturæ: ergo constituit naturam seorsim ab omni alio supposito; de ratione enim termini est, vt res terminata non extendatur ulterius, vel communicetur: ergo natura terminata propria Subsistentia ulterius non poterit per aliam terminari.

SECTIO II.

Nostra Sententia ponitur, & probatur.

P R I M A conclusio, natura terminata propria Subsistentia creata potest simul terminari diuinitus alia, & alia increata vt Patris, Filij, & Spiritus Sancti personalitatibus: hæc Sententia licet communis sit inter Neotericos, nihilominus non communibus, sed propriis argumentis sic probatur.

Primo, non implicat contradictionem quod duæ formæ, vel quasi formæ eiusdem denominationis in communi una increata, & imparticipata, & altera, vel aliæ creatæ, & participatæ, una accidentalis, & alia diuina substantialis eminenter contentiuæ illius, sint simul respectu eiusdem exercendo suos effectus, vel quasi effectus formales: sed Subsistentia diuina est quasi forma respectu humanitatis eminenter contentiuæ in suo conceptu adequato Subsistentiæ cuiuscumque creatæ, quæ etiam est quasi forma respectu humanitatis, & est eiusdem denominationis in ratione superiori, & commune Subsistentiæ, & personalitati vt sic, (& in mea Sententia creata supposita talitas habet conuenientiam vniuocam cum personalitate diuina, in qua adequate eminenter continetur secundum totum suum esse concepta: ergo non implicat quod intrinsece terminent simul & afficiant eandem humanitatem, vt intrinsece constituent proprios effectus formales, duas nimirum personas, seu supposita. Minor est communis Sententia omnium Theologorum, & ita certa, vt nullo modo possit inter Theologos in dubium reuocari, quia Subsistentia diuina, vt ait P. Suarez, ex mente D. Thom. & consensu vniuersali omnium PP. quasi in genere causæ formalis intrinsece constituit humanitatem suppositatam, non enim terminatur seu suppositatur humanitas à Subsistentia Verbi in genere causæ efficientis præcise, tum quia hoc esset in genere causæ extrinsece, tum etiam quia iam non solum Verbum diuinum fuisset incarnatum, sed etiam Pater & Spiritus Sanctus, quia omnis operatio in genere causæ efficientis ad extra debet esse indiuisa à tota Trinitate; sed intrinsece terminando ipsam humanitatem, quasi forma & intime, ac infinite deificando illam, & ita euehendo ad altiore gradum totam illam humanitatem Christi, vt & ipsa Deificata, & infinitata vocetur, illiusque actiones, ac operationes Theandricæ, ac Dei viriles appellantur, vt ex modo loquendi Sanctorum patet, Sophronius enim in illa Epistola, quæ habetur, in 4. synodo, actione 11. & Nazian. orat. 4. 2. vbi dicunt Christum esse perfectum, non modo propter diuinitatem, sed etiam propter humanitatem diuinitate delibutam, idemque effectus, quod id à quo vncta est, & vt audacter dicam, quod id à quo vncta est, id est simul Deum, & inquit Naz. homoecon, id est simul Deum, & orat. 5. 1. dicit imaginem Dei, quæ est in homine fuisse deificatam in Christo, quod docet etiam Damas. lib. 3. c. 29. & lib. 2. cap. 19. ob personalem vnionem ait, & caro deificata, ac Deus, facta est, diuinitatisque cum Verbo socia dicitur. Vbi nota